

פרשת לך לך

תשפ"ו

גליון 283

א לעבטיגער שבת

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא

בנים אתם לה' אליקים

פניני פרשה

"אל הארץ אשר אראך" (יב א)

אפשר לדייק לשון "אראך" ולא אשר אומר לך. ד"ר איה' רומז על חכמה ודעת וכמובא על הפסוק "ותפקחנה עיני שניהם" (עיי' ליקוטי מוהר"ן טז ועוד), וזאת מה שהיה בארץ ישראל, וכדבריהם (קידושין מט:). עשרה קבין חכמה ירדו לעולם תשעה נטלה ארץ ישראל. כן אפ"ל דר"ת וס"ת של "אראך" הוא כ"א, כמספר שם "אק"י"ה' הרומז על רצון, (שהוא מלשון אני רוצה, ליקו"מ ו) ועיקר קבלת הארץ הוא ע"י השתוקקות, וכמו שאנו רואים במשה רבינו שהתגעגע לארץ ישראל, וכמובא בליקוטי מוהר"ן (קנ"ה) על ההשתוקקות של משה רבינו לארץ ישראל, ובהמשך דבריו שם: "וצריך כל אדם לבקש מהשם יתברך, שיהיה לו כיסופין וגעגועים לארץ ישראל".

"לך לך מארצך מולדתך מבית אביך אל הארץ אשר אראך" (יב א)
לכאורה היה צריך לומר מקודם "מולדתך ובית אביך" ולאחר מכאן "ארצך". אולם אפ"ל ש"ארץ" רומז על 'מלכות' כמובא ביעץ חיים (שער ציור עולמות פ"א. ועיי' ב' ליקוטי מוהר"ן פ"ב ע"ב על הפסוק: לה' הארץ ומלואה) וזהו הדבר הראשון להמליך את השי"ת בעזבו 'ארצו' - 'מלכותו' שלו, וידבק בבחינת 'ארץ' שהקב"ה ציווה: "אל הארץ אשר אראך", וכשיש עול מלכותו יתברך כבר אפשר לעזוב את מולדתו ובית אביו - שהם הרגליו וטבעיו (וכמובא בליק"ה תחומין ג' עד).

"לך לך מארצך... והיה ברכה" (יב א ב)
בדברי רש"י על "והיה ברכה" 'הברכות נתונים בידך'. אפ"ל "לך לך" בגימטריא 'מאה', וכבר מובא על החיוב לברך מאה ברכות בכל יום (מנחות מ"ג ע"ב), ואשר בכוחם עוצרים את המגיפה וממשיכים את הברכות, ועיי' בספר 'פני דוד': מאה ברכות עם ב' כוללים לשתי התיבות גימטריא תרע"ו, שבמאה ברכות יצא מהקללות שבהם תרע"ו אותיות, ולעומת קללות יהיו ברכות. וזהו "לך לך" בכוח המאה ברכות ממשיכים את כוח הברכה, "והיה ברכה". (ועיי' ב' בארכה בספר 'המברך יתברך' מהגר"מ שכתב בהמשכת הברכה ע"י מאה ברכות). ואפשר להוסיף על כך בדברי רש"י, על תיבת "לך לך" - "להנאתך ולטובתך" - דבזה רמזים ענין הברכות, וביחוד 'ברכת הנהנין' שיש בהם 'להנאתך ולטובתך', ודו"ק.
וכן הא 'אברהם אבינו' קירב בני אדם להשי"ת בכוח הברכות שבירכו אצלו. (ועיי' בספר 'המברך יתברך' עמ' מה ע"כ).

"ונברכו בך כל משפחות האדמה" (יב ג)
הנה אנו רואים הדגש על 'משפחות' שבו

עם עוד כמה חשוכי בנים, ובקשו הימנו ברכה לבנים. השיב להם רבינו: הלא עיקר תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים, לכך כן; העיקר לבקש על יהדות, שתזכה לילך בדרך הישר. בהוסיפו: "בוודאי אם אפשר לזכות לבנים בגשמיית בודאי מה טוב. אבל העיקר הוא לשום לב להתקרב להשם יתברך כי זה עקר התולדות". ומאז פסק להפציר לרבינו עבור בנים. ועסק רבות בעבודת ה'. לאחר מכן, בהזדמנות נוספת התבטא רבינו באמרו: אף על פי כן טוב שיהיה לך בנים. ואמר לו: לך והבא מאה רובל, וילד בן זכר.

מעשיו משפיעים לבניו

גם זאת נלמד מכאן; שמעשיו הטובים של האדם קשורים הם בחדא מחתא עם מעשיו בניו, הם משפיעים על חינוכם והנהגתם הם, וכדבריהם (סוכה נ"ו:). שצורת דיבורו ושיחתו של ילד קטן מההלך בשוקא אינה משל עצמו, או מדאביו או דאימיה.

אם רוצים להשפיע ולהאיר, צריכים להיות טופחים על מנת להטפח, להיות דוגמה אישית טובה. להשתדל בהנהגותינו בכל מה דאפשר, שגם בנינו יושפעו מכך. וכבר מובא בחשיבות עבודה זו בהנהגת החינוך.

תפילת אבות על בנים

וכשמדברים על בני ה', בל נשכח שהעיקר זה תפילה ובקשה. לא בכדי אנו מתפללים בכל יום בברכת התורה עלינו ועל צאצאנו שנהיה קשורים לתורה הקדושה, ללמוד לשמור ולעשות ולקיים - לו נשכיל נתחבר יותר לכך... ועיי' ב' ליקוטי מוהר"ן (מח): שהשקעה בתפילה להשם יתברך - סגולה היא לבנים.

וכה היה מרגליה בפומיה של הרה"ח רבי לוי יצחק בנדר בשיעוריו, ובייחוד לאברכים שנוול להם בנים במזל טוב - שעל האדם לעשות חשבון נפשו: מה עשית היום בשביל הילדים שלך? עוד ילד הוא הוא עוד תפקיד בעולם - מה עשית בשבילי? לפחות התפללת? את זה הרי כן היית יכול! והדברים נוקבים!!!

אברהם אבינו רצה בנים המאירים ככוכבים, ומעשה אבות דרך הוא לבנים, לדעת את אשר לפנינו, להשקיע ולהאיר בבנים למען נצחיתנו. להתפלל ולהרבות בתפילה שזוכה - שאנו וצאצאנו ילכו בדרך הישרה ויהיו בנים להשם אלוקים.

שירת הפרשה

תפלת אברהם לבנים המאירים ככוכבים
ומעשיו אבות הם סימן לבנים.

להאיר בבנים תורה ויראת שמים
ובקד להישאר חי וקיים לעולמים.

תכלית נצחיות העבודה במלאות הקמים
בזכות הקמים שפדרכי אבות צועדים.

תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים
התנחלות לאלו אשר להיפקד מצפים.

השבוע בפרשייתנו אנו קוראים את הפסוק (ט"ו ב): "ויאמר אברהם ה' מה תתן לי... ובן ביתי הוא דמשק אליעזר: ויאמר אברהם הן לי לא נתת זרע והנה בן ביתי יורש אותי".

הקשה ה'אור החיים' הקדוש: למעלה בתחילת הפרשה כתוב: "ושמתי את זרעך כעפר הארץ אשר אם יוכל איש למנות את עפר הארץ גם זרעך ימנה", (י"ג טז) הרי ראינו שאברהם אבינו קיבל ברכה והבטחה מהקב"ה שיזכה לזרע כעפר הארץ, אם כן לפלא הוא שפונה בבקשה חוזרת ואומר: "ה' אלוקים מה תתן לי".

ותירץ האור החיים הקדוש: אברהם אבינו ע"ה שהוא יסוד האמונה, האמין בברכת ה' שיזכה לזרע בוודאי וללא שום ספק, אמנם בהתבוננו בלשון הברכה: "ושמתי את זרעך כעפר הארץ", היינו שבנינו יהיו משולים לעפר הארץ, וידוע הוא שהנמשלים לעפר הארץ, הם האנשים הפחותים שאין בהם נשמה קדושה ועסוקים בעניינים ארציים על דרך אומרו: (קהלת ג כא): "ורוח הבמה הירודת היא למטה בארץ". וזה היה קשה לאברהם ולא לפי רוחו, ובא אברהם בטענה להקב"ה "הן לי לא נתת זרע" - לא השגתי את המטרה אליה אני שואף, ולשמה אני רוצה ילדים. והקב"ה אכן שמע לדברי אברהם, ככתוב (ט"ו ה): "ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספור הכוכבים... ויאמר לו כה יהיה זרעך" - שיתברך בצאצאים המשולים ככוכבים "מצדיקי הרבים ככוכבים לעד". (וינ"ל יד א).

אשר אין חליפות למו

אכן כן, התכלית של הולדת בנים הוא שילכו בתורת השם ובדרכי הבורא. והא לך תורף דבריו בליקוטי מוהר"ן (תורה ח"ב): ואפילו כשמגיע זמנו להסתלק, והנשמה עולה ומתדבקת במקום שעולה בעולמות עליונים, אין זה תכלית ושלמות, שתהיה הנשמה רק דבוקה למעלה. רק עיקר השלמות של הנשמה היא, שבעת שהיא למעלה תהיה למטה גם כן. על כן צריך שישאיר אחריו ברכה, בן או תלמיד, כדי שישאר דעתו למטה גם כן בעת שנסתלק למעלה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בבא בתרא קט"ז:): על הפסוק: "אשר אין חליפות למו" - יחד אמר בן, וחד אמר תלמיד, כי התלמיד מקבל דעת הרב...

כי מי שיועד קצת בידיעתו יתברך, הוא יודע שעיקר התענוגים והשעשועים של השם יתברך הוא רק, שאנחנו מעולם הזה השפל נגדל ונקדש שמו יתברך, וזהו עיקר התענוגים והשעשועים של השם יתברך, כמו שכתוב: "ואבית תהלה מגושי עפר מקורצי חמר" וכו', כי השם יתברך יש לו שרפים וחיות ואופנים ועולמות עליונים, שהם עובדים אותו יתברך, ואף על פי כן עיקר התענוג והשעשוע שלו - כשעולה למעלה העבודה של עולם השפל הזה. ועל כן צריכין להשאיר אחריו בן או תלמיד, כדי שישאר דעתו למטה, שיאיר בבני עולם הזה השפל. כי כשנשא דעתו למטה על ידי בן או תלמיד, נחשב כאלו הוא עצמו ממשיך נשאר בעולם...

תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים

ועד כמה שעיקר תכלית הבנים הם במעשיהם הטובים נוכל ללמוד מהמסופר ב'שיחות הר"ן' (רגל): היה זה אחד שהיה חשוך בים, נכנס לבית רבינו יחד

המשך פניני פרשה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רבינו"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זצ"ל

"והיה ברכה" (בראשית יב ב) "הברכות נתונות בידך" (רש"י)

ברכתו של רבי חייקל לאכסנאי

היה זה פעם שרבינו נסע ביחד עם תלמידו רבי חייקל חזן, וכדרכו בקודש ישב רבינו גם בעת הנסיעה בדובק במחשבותיו ורעיונותיו הקדושים והנשגבים.

באמצע הדרך נראה לו לרבי חייקל כי רבינו מתנמנם, הוא ניצל את ההזדמנות ורמז לבעל העגלה שיסטה מעט מדרכו ויכוון לדרך צדדית, שם מתגורר קרוב משפחתו של רבי חייקל אף הוא מאנשי רבינו. רבי חייקל נכסף שרבינו יבקר בביתו של קרוב זה, ורבינו הסכים לכך.

כאשר נכנסו שניהם לביתו של האיש, קידמה אותם הדלת במערומיה, הבית שבור ומנותן, העוני והאביונות משוערים מכל פינה ופינה, והילדים מורעבים ומצומקים, מתרוצצים אנה ואנה, יחפים קרועים וטלואים.

בעל הבית התרגש מאוד מבואם של האורחים הנעלים, ובייחוד עלץ לבו עליו על הזכות שנפלה בחלקו שרבינו בכבודו ובעצמו מבקר בביתו, וכבדו לשבת אצל השולחן אשר בבית.

עודם יושבים לשולחן הרעוע, שאל רבי חייקל את בעל הבית אם יש לו בביתו כיבוד כל שהוא, מעט י"ש ומיני מאפה, לכבד בהם את האורח הדגול.

נאנח בעל הבית מעומק לבבו והשיב בפנים נפולות, כי לדאבונו הרב אין בידו שום מאכל או משקה כדי להגיש לשולחן... הבית ריק ומרוקן, מלבד הדלות אין בו כלום... אף הוא ובניו סובלים חרפת רעב... נסתכל רבי חייקל בשאר בשרו ושאלו: ומספר קופיות לקנות דבר מאכל יש בכיסך?

גברו אנחותיו של היהודי, ובבושת פנים השיב בשלילה.

העניף רבי חייקל עיניו סביב סביב ותר אחר תכולת הבית, ולפתע נפלו עיניו על זוג פמוטות.

שמע נא – דיבר רבי חייקל אל שאר בשרו – קח פמוטות אלו, לך ומשכן אותם, ותמורתם קנה דבר מאכל לכבד בו את רבינו.

היהודי לא איחר לעשות את אשר התבקש, הוא יצא בחפץ מן הבית ושב כעבור זמן מה, נושא סל מלא במשקה ומיני תרגימא, הוא ניגב את הזעה שבצבצה על מצחו מחמת חולשה והתאמצות, והניח את כל אשר הביא על השולחן לפני האורחים החשובים.

ראו הילדים את השולחן מכוסה בכל טוב, נתקבצו כולם והחלו מביטים בעיניים בורקות מרעב ובפיות פערות על כל דברי המאכל הטעימים...

לבו של רבי חייקל התכווץ, מראה הבית והעוני השורר בו נגע מאוד ללבו.

לחש רבי חייקל באזני רבינו והפציר בו שיברך את היהודי הלזה בשפע...

"לוי אין שפע עבורי" – השיב רבינו – "אם רצונך בך אותו אתה!" רק שמע רבי חייקל את דברי רבינו, הזדזר ואמר: "רבינו, עורי על בשרי מרטט! ירא אני פן יקפיד עלי... ועונש קשה צפוי לי עבור זה..."

ברם, רבינו הגיע את רבי חייקל שלא ידאג כלל. מסכים הוא לכך. אך רבי חייקל לא הסתפק בכך. שלוש פעמים רצופות חזר על בקשת השאלה, מפחד ומרתת מאימת רבו עליו.

(ציוני דרך אגב, כי היראה שיראו החסידים הייתה גדולה ועצומה. ופעם אחת בעת עריכת השולחן הטהור כאשר רבינו אמר "תורה" לפני הנאספים, נפלה עליהם אימה ופחד במידה כזו עד שרבינו הוצרך להסתיר פניו במסווה, בכדי שהחסידים מסוגלים יהיו לעמוד במציאות).

ועתה – לרבי חייקל. כאשר שמע בשלישית כי לא יבולע לו, נטל רבי חייקל כלי אחד מכלי הבית, מלאו במים ושפך המים על פני הבית. את המים פיזר לכל העברים תוך כדי קריאה! שפע יגיע למזרח! שפע למערב! שפע לדרום ושפע לצפון! ... לאחר מכן נפרדו מבעל הבית ונסעו לדרום.

לא עברה השעה מנסיעת האורחים החשובים, והנה נעצרה עגלה אחרת לפני הבית, קבוצה של סוחרים ערלים יצאו מתוכה והתדפקו בשער.

כאשר פתח בעל הבית את דלת ביתו, פתחו הבאים והציגו עצמם: סוחרים הם הנושאים עמם העירה מצרים, שונים וסחורות שונות – מפות צמר, עור וכיוצא באלה. רעבים הם וצמאים, ויש ברצונם לסעוד כאן ארוחה קלה של עוגות ומליחים, י"ש ומיני תרגימא.

שמע בעל הבית מבוקשם, פרש ידי הריקניות לצדדים והשיב לשלילה, כי ביתו ריק ומרוקן.

מדוע בית ריקן? – שאל אחד מן החבורה. כי אין בידי אפילו פרוטה שחוקה אחת – השיב היהודי.

הסוחרים פרשו הצידה, ניכר כי פתחו בהתייעצות ביניהם.

כעבור דקות אחדות ניגש אליהם ראש המדברים ואמר: היות ולפי מראה העיניים נראה אתה כאדם מהימן, לכן החלטנו להלוות לך סכום קטן של רובלים כדי שתוכל לקנות ולמלאות ביתך במצרכי מזון ושתייה. ובהיות שבינתן מצוי על אם הדרך, ויכולו סוחרים התרים ועוברים בארץ להינפש אצלך מדי עברם בנסיעתם, ולסעוד לביס בביתך במטעמים.

היהודי הביט בהם מחרש, משתאה ומשתומם, ואת צרור הרובלים שהגישו לו נטל וקיבל את הצעתם. מיום זה ואילך פתח בביתו אכסניה, בה התאכסנו הסוחרים ואכלו ושתי. עסק זה הכניס ליהודי רווחים הגונים.

לימים החל היהודי אף לסחור במיני סחורות שהביאו הסוחרים, הוא קנה הסחורות מידם במחירים נמוכים ומכרן בעיר ברווח ניכר.

לא עברו ימים מרובים, והיהודי דנן הפך להיות עשיר מופלג מכוחו של צדיק, וכברכתו של רבי חייקל החל השפע לזרום מכל הכיוונים...

מן ספרו החתא ישיקו ספרים | מספרים ומבקשים מהשם

לְלִידִים יָקָרִים! כִּמָּה טוֹב הָיָה לָנוּ - אִם נִתְּרָגֵל לִשְׁפָּךְ שִׁיחַ לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ. לְסַפֵּר לְפָנֶיךָ אֶת

הַחֵל מֵה שִׁקְוָה עָמְנוּ וּלְבָקֵשׁ מִלְּפָנֶיךָ עַל הַחֵל, כִּכָּה נִרְגָּשׁ שְׁאֵנוּ לֹא לְבָד, אֲנֵנו עִם הֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ.

הָיָה זֶה רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלֶב, כְּשֶׁהָיָה צָעִיר לְיָמָיו, הוּא הָיָה גֵר לֵיד נָהָר גָּדוֹל, וְהָיָה לֹקֵחַ לְפָעִמִּים סִינָה קִטְנָה, וְשֵׁט עִם הַסִּפִּינָה לְאַמְצַע הַנָּהָר, מֵאַחֲרֵי אֵיפֹה שֶׁגָּדְלוּ לְקִנְהָ סוּף - כִּךְ שֶׁאֵף אֶחָד לֹא הִבָּחִין בּוֹ, וְשֵׁם הָיָה פֹּרֵשׁ אֶת שִׁיחֹתוֹ לְפָנֶי הֵשֵׁם כִּכָּה לְפָנֶי אֲבִיו.

הַחֵל, הַחֵל הוּא אֶחָד לְהֵשֵׁם - וּבְכֹזֶת תְּפִלָּה וְהִתְבַּדְּדוּת זֶה זֶכֶה לְמָה שֶׁזָּכָה - כִּכָּה שֶׁאֲמַר פְּעָמִים רַבּוֹת עַל מַעֲלַת תְּפִלָּה לְפָנֶי הֵשֵׁם שֶׁאֲפָשֵׁר לְהַגִּיעַ לְכָל הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים שֶׁבְּעוֹלָם.

הָבֵנוּ לְלִידִים יָקָרִים, לְהִתְרַגֵּל לְדַבֵּר עִם הֵשֵׁם וּלְבָקֵשׁ מִמֶּנּוּ עַל הַחֵל מֵה שְׁאֵנוּ צָרִיכִים - בְּפֶרֶט הַדְּבָרִים הַרוֹחֲנִיִּים: "תּוֹרָה", "תְּפִלָּה", "מִדּוֹת טוֹבוֹת", "כְּבוֹד אֱלֹהִים", "שְׂמִיחָה", "הִבָּרִים טוֹבִים", וְעוֹד וְעוֹד... עַל הַחֵל נִתְּרָגֵל לְבָקֵשׁ מִהֵשֵׁם שֶׁיַּעֲזֹר לָנוּ בְּזֹאת, לְבָקֵשׁ וְלְהִתְחַנֵּן שׁוֹב וְשׁוֹב עַל כָּל הַדְּבָרִים שְׁאֵנוּ צָרִיכִים, כִּכָּה בְּכָל שְׂמִיכָשׁ מֵאֲבִיו שׁוֹב וְשׁוֹב וְאֵינוּ מִתְבַּשֵּׁשׁ וּמִרְפָּה.

אִם גִּלְף בְּדֶרֶךְ זֶה שֶׁל תְּפִלָּה, הַחֲסִים שְׁלָנוּ יְהִי הַרְבֵּה יוֹתֵר טוֹבִים - נְהִיָּה תַמִּיד עִם הֵשֵׁם, וְלֹא נְהִיָּה לְבָד אֵף פֶּעַם. וְכִךְ יְהִי לָנוּ בְּעֶזְרַת הֵשֵׁם בְּרַכָּה וְהַצְלָחָה בְּהַחֵל.

לְקַבֵּל הַעֲלוֹן: 052-7168275 | לְשִׁמִּיעַת שִׁיעוּרֵי הָרַב יְהוּדָה צָבִי שְׁפִירָא בִּקְלוֹל הַלְשׁוֹן: 03-6171111 | שְׁלֹחָה: 7999126 * © כָּל הַזְכוּרוֹת שְׂמֹרוֹת!

יתברכו, דזה רומז על ייחוס וקדושת טהרת בני ישראל, וכדברי הידעת זקנים' על הפסוק (בראשית ח יט) "למשפחותיהם יצאו מן התבה". וכי יש משפחה לבהמה, אלא אותן שדבקו במיין זכו להיכנס וליצא מן התיבה.

וכן הוא ב'תענית' (לא). על בנות ישראל בט"ו באב: 'תנו עיניכם למשפחה', וברש"י: ואם בניך יהיו מיוחסים, יהיו הכל קופצים עליהם להינשא להם.

"וילך אברהם כאשר דבר אליו ה'" (יב ד)

בתחילת הציווי כתוב בלשון 'אמירה' - "ויאמר ה' אל אברהם לך לך" - 'אמירה' לשון רכה. ובכאן - בהמשך כתוב לשון 'דיבור' - "וילך אברהם כאשר דבר אליו ה'" - דיבור לשון קושי, כי בהתחלה מראים לאדם קירוב והארה, אך בהמשך צריך להילחם מתוך הקושי. וביליקוטי הלכות' (חור"מ ב א): 'כי זהו מדרכי התשובה שבתחילה מקרבין אותו מלמעלה ואחר כך מרחקין אותו ויש לו ירידה, ואזי צריך להתחזק עצמו בכל מה שיוכל ולא יניח עצמו ליפול לגמרי ח', ואזי הירידה היא תכלית העלייה, וזוכה לחזור ולעלות אל הקדושה במעלה יתרה'

"הלך ונסוע הנגבה" (יב ט)

"נגבה" רומז ל'חכמה', "הרועה להחכים ידרים" (ב"ב כה:), לחכמת התורה מתחילים מהקל אל הכבד, לאט ובמתינות, בריש; "הלך" ולאחר מכן "ונסוע". בתחילה זה צר לאדם, ולאחמ"כ זה מתרחב.

"אמרי נא אחותי את למען ייטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך" (יב ג)

ע"ד המובא (משלי ז') "אמור לחכמה אחותי את" וזהו על חכמת התורה המטיב לאדם, ומחיייה את נפשו, בעולם הזה, ולעתידי שזה יהיה טלל תחיה, כמובא בדברי חז"ל.

ואפשר לדייק על 'אחותי' ולא 'אשתי' מהא המובא מהגאון רבי מאיר שפירא מלובלין (שהשבעו היה יום היא"צ שלו), שהטעם שאנו קוראים לו בשם 'בר מצוה' הוא לומר: שהמצוות שהאדם זוכה לקיים, הוא נעשה דבוק בהם והם נעשים דבוקים בו, דוגמת הקשר של בן לאביו, שלא ייפרדו לעולם ובשום מצב, מה שאין כן כשאדם נכשל בעבירה חס ושלום, הריהו נקרא 'בעל עברה' דוגמת בעל שיוכל לגרש את אשתו, כך העבירה אינה נשארת דבוקה בו תמיד, ויכול לנתק עצמו מהם על ידי תשובה. וזהו כאן 'אחותי', שזה קשר של נצח, לא כ'אשתי'.

"ואנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד" (יג ג)

אפילו דנקט בריש 'רעים' ולאחמ"כ 'וחטאים', ע"ד המשנה באבות (פרק ב ט) ד'לב רע' הוא המידיה הגרועה ביותר, ויעיין בפירוש הרמב"ם ורבינו יונה דהכל נמשך מהלב יעו"ש. וזהו בכאן 'רעים' דקאי על לב רע, ומהם נמשך לאחמ"כ 'וחטאים'.

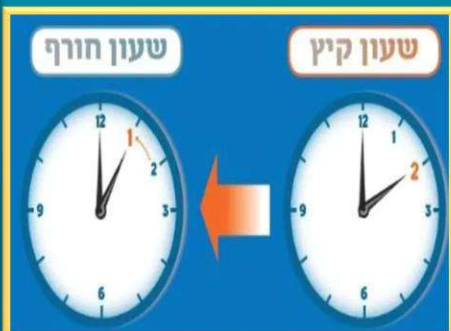
"קום התהלך בארץ... כי לך אתננה" (י"ג יז)

אפילו בלשון "קום" שהוא לשון של חיזוק, דהא ארץ ישראל נקנית ביסורים, כמובא בדבריהם (ברכות ה:), וזהו "קום".

ואפשר גם לומר: דבסיפא של קרא כתוב "כי לך אתננה", דלפני כן יש את הצורך באיתערותא דלתתא, וזהו בריש: "קום" לפני "לך אתננה".

ואפשר להוסיף בדרך רמז: דבתיבת "קום" טעם המקרא הוא: 'יתיב' - מלשון 'ישיבה' - רמז על מצוות ישוב ארץ ישראל.

זוית ראיה <<

ניקה את העונג והנחת מהשעה הנוספת שהרווחנו, ונלמד להעריך כל שעה ומגולותיה!